

РАЗКАЗИ ЗА ЖИВОТНИТЪ И РАСТЕНИЯТА

ИЛЮСТРОВАНА БИБЛИОТЕКА
за ДЕЦА и ЮНОШИ

уредникъ: Л. КОНСТАНТИНОВЪ, у-ль—Кюстендилъ

Ланделъ

ПЪРВИЯТЪ ПРИЯТЕЛЪ НА ЧОВЪКА

Въ онова време, когато Адамъ и Ева били изгонени отъ земния рай, животѣ твари се разпръснали по всички кѣтчета на земята. Змията извила подъ капината, съснала нѣколко пѣти и изчезнала. Сърнатата, овнитѣ и овцетѣ съ страхъ се разбѣгали. Бикътъ, като че предусѣтилъ тежестъта на хомота, вирналъ опашка и съ ревъ отминалъ. А конътъ, поплашливъ отъ другитѣ, съ брѣзъ кариеръ побѣгналъ.

Лѣвътъ съ презрение отвърналъ погледъ отъ падналия човѣкъ. Тигърътъ, вѣлкътъ и всички свирепи и грабливи животни сѣщо се спрѣли, изгледали накриво човѣка, заскърцали съ зѣби, надали ревъ на умраза и се впуснали върху други беззащитни жертви. Въ висинитѣ орелътъ и соколътъ нападали вече гължбитѣ...

Адамъ и Ева били отчаяни.

Капка кръвъ капнала отъ небесата и се примѣсила съ сълзитѣ на Ева. Тогава Адамъ продумалъ съ огорчение: „Вчера всички тѣзи животни ни се подчиняваха и ни обичаха, а днесъ—едни бѣгатъ съ страхъ отъ човѣка, а други го заплашватъ. Боже, нима всички земни твари сѣ наши врагове и неприятели?„

Човѣкътъ — Адамъ още говорѣлъ, когато усѣтилъ ржката му да се ближе. Отдрѣпналъ се и видѣлъ кучето въ краката си.

Бедното куче го бѣ последвало. Само то, като че ли, сподѣляло скръбъта на своя господаръ; очитѣ му били влажни, като че бѣ плакало. Адамъ го погалилъ съ ржка по главата. Ева избѣрсала сълзитѣ